

РЕШЕНИЕ

№ 15812

гр. София, 30.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 30.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **367** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 27, ал. 1 и чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Образувано е по жалба на Столична община, с адрес: [населено място], район О., [улица], с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от В. Т. - кмет, чрез адв. дружество „П. и Й.“ и адв. А. П. срещу Решение РД-02-36-1346 от 20.12.2023 г. за приключване на процедура по искане за плащане № 5 (междинно) по Административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДФП) № BG16RFOP001-1.001-0002-C06, по проект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]“ със Столична община, издадено от А. Б. - заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г. (ОПРР 2014 – 2020).

С жалбата се излагат доводи за нищожност на оспорвания акт, като издаден от некомпетентен орган, евентуално за незаконосъобразността му като постановен при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и поради неспазване на установената форма и противоречие с целите на закона. На първо място, жалбоподателят счита, че липсват данни кога на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството А. Б. са делегирани функциите като ръководител на УО на ОПРР, поради което релевира

липса на компетентност на органа, издал акта, представляваща основание същият да бъде прогласен за нищожен. На следващо място, излага доводи за незаконосъобразност на акта – неспазване на установената форма поради липса на изложени фактически и правни основания за издаването му. Жалбоподателят твърди, че по всички точки от решението, по които отказът от верификация на извършени разходи е основан на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ, са налице фактури за реално извършени разходи, които ги доказват. Сочи се още неспазване на общите правила на АПК и принципите на истинност и служебно начало, конкретно на задължението на органа служебно да установи относимите към случая факти. Сочи се, че задължението на бенефициера да подкрепя междинните и окончателното си искания за плащане с представяне на междинни/финални отчети, които съдържат пълна информация за всички аспекти на изпълнението за отчетния период с доказателства за извършването на дейностите и разходите за тях, не изключва задължението на органа да извърши всички необходими действия с цел удостоверяване реалността на отчетената дейност, нейната свързаност с одобреното проектно предложение и съответствието ѝ с програмните условия. Твърди, че това задължение на органа произтича от чл. 125, § 4, б. "а" от Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година и принципите за истинност и служебно начало в административния процес, прокламирани в чл. 7 и чл. 9 от АПК. Твърди се, че в случая на жалбоподателя изобщо не е предоставена възможност да изложи своите предложения и възражения, което е в нарушение на правото на ЕС. В тази връзка се сочи, че Съдът на Европейския съюз чрез множество свои решения е наложил като основно правило правото на правните субекти да бъдат изслушвани преди да бъде издаден спрямо тях определен акт, имащ неблагоприятни последици за тях. В заключение жалбоподателят моли да бъде прогласено оспорваното решение за нищожно, алтернативно да бъде отменено, като незаконосъобразно. Претендира направените по делото разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител. Представя писмени бележки с обобщение на изложените аргументи и списък на разноските, които претендира във връзка с производството.

Ответникът, се представлява по делото от юрк. Д., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в производството и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, след като се запозна с доводите на страните, както и със събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Във връзка със сключен Административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДБФП) № BG16RFOP001-1.001-0002-C06, проект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]“ с бенефициер Столична община и бенефициент Министерство на регионалното развитие и благоустройството, финансиран по Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014 - 2020 г. (ОПРР 2014-2020 г.).

Във връзка със сключения административен договор от кмета на СО като възложител са открити процедури за възлагане на обществена поръчка, като в резултат на проведените процедури са сключени 2 два броя договори за възлагане извършването

на строително-монтажни работи (СМР) с различни изпълнители, както следва:

- Договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-07 от 26.07.2022 г. с изпълнител „Парсек груп“ ЕООД и

- Договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-U-05/21.08.2018 г. с изпълнител „КОНКРЕДО“ ЕООД.

Във връзка с изпълнение на сключените договори за извършване на СМР е направено от СО искане за плащане № 5 (междинно) по АДФП № BG16RFOP001-1.001-0002-C04, което е придружено от междинен финансов отчет. Извършена е документална проверка и проверка на място, в резултат от които са направени следните констатации:

- по т. 1 от решението - отказана е верификация на разходи в размер на 307 501,51 лв. по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-07 от 26.07.2022 г. с изпълнител „Парсек груп“ ЕООД, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ условия, във връзка с чл. 26, ал. 1 и на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, с изложени мотиви, че по бюджетни редове 53.1 „Недопустим разход за обект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства в Централна градска част на [населено място], зона 2“ и б. р. 53.3. „Недопустим разход за ДДС за обектите "Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства в Централна градска част на [населено място], зона 2 и зона 4“ погрешно са отчетени разходи в общ размер 307 501,51 лв., като безвъзмездна финансова помощ в колона БФП, въпреки, че са недопустими за финансиране с БФП и е трябвало да бъдат отнесени в колона „Собствено финансиране“.

- отказана е верификация на разходи в размер на 439 441,20 лв. по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-U-05 от 21.08.2018 г. с изпълнител „КОНКРЕДО“ ЕООД, на основание чл. 64. ал. 1 във връзка с чл. 63 ал. 1 т. 2 от ЗУСЕФСУ, с изложени мотиви, че е констатирано извършване на плащане към изпълнителя в по-голям размер на месечна база спрямо дължимото му, съгласно сключения договор и реално отработеното от изпълнителя.

Така постановеното решение на РУО на ОПРР 2014 - 2020 г. е оспорено по съдебен ред от Столична община с жалба до Административен съд София-град, във връзка с която е образувано настоящото съдебно производство.

По делото е представена административната преписка, включваща административния договор за отпускане на безвъзмездна финансова помощ, договорите с изпълнителите „Парсек груп“ ЕООД и „КОНКРЕДО“ ЕООД, ведно с количествено-стойностни сметки, констативни протоколи за установяване на действително извършените видове СМР, протоколи за приемане на извършени СМР, двустранни сметки за изплащане на извършени СМР, както и материалите от проверките във връзка с искане за междинно плащане № 5 – констативни протоколи и кореспонденция между бенефициера и УО на ОПРР чрез ИСУН. Не са представени нови доказателства, не са ангажирани доказателствени искания.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който е утежняващ и подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 64, ал. 4 от ЗУСЕФСУ, поради което същата е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Във връзка с приложимите правни норми следва да се уточни следното:

Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) е изменен и допълнен със Закон за изменение и допълнение (ЗИД) на ЗУСЕСИФ, обнародван в ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г. С разпоредбата на § 1 от ЗИД на ЗУСЕСИФ наименованието на закона се изменя така: „Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление“.

Съгласно разпоредбата на § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ до приключването на програмите за програмен период 2014 – 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ), разпоредбите на ЗУСЕСИФ, отменени или изменени с този закон, запазват своето действие по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. Текстът на § 71, ал. 1 предвижда в срок до 6 месеца от влизането в сила на ЗИД на ЗУСЕСИФ Министерският съвет и министърът на финансите да приемат или приведат в съответствие с него нормативните актове по прилагането на ЗУСЕФСУ. Според нормата на ал. 2 от с.з. приетите от Министерския съвет и министъра на финансите нормативни актове до влизането в сила на този закон запазват своето действие по отношение на програмен период 2014 – 2020 г.

В случая оспорваното решение е издадено от заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството (РРБ) А. Б.. Съгласно чл. 5, ал. 1, т. 10 от Устройствения правилник на МРРБ, министърът организира, координира и контролира дейността на управляващия орган на Оперативна програма „Регионално развитие“ 2007 - 2013 г. и на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014 - 2020 г., съгласува и определя състава на Комитета за наблюдение на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014 - 2020 г. и Тематичната работна група за разработване на Оперативна програма „Развитие на регионите“ 2021 - 2027 г. На основание чл. 28, ал. 1, т. 2 от същия, Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014 - 2020 г. и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно регламентите на Европейския съюз и Структурните и инвестиционните фондове. Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ е в администрацията на министъра на РРБ, който е ръководител на същата, следователно и ръководител на УО на ОПРР. На основание чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕФСУ, заместник-министър А. Т. – Б. е определена за ръководител на УО на ОПРР 2014 – 2020 г. и е оправомощена с функциите да издава актове, свързани с процедурите по предоставяне на БФП по ЗУСЕФСУ, със Заповед № РД-02-14-642/15.06.2023 г. на министъра на РРБ. Предвид изложеното оспорваното решение е издадено от материално компетентен орган и няма основания по чл. 146, т. 1 АПК за обявяване на нищожността му.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 59, ал. 2 от АПК. От формална страна актът съдържа фактически и правни основания с оглед на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, както по отношение на

основанието, така и по отношение на размера на разходите, за които се отказва верификацията им. Същият е подписан с електронен подпис и наличен в ИСУН.

Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕФСУ управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. В мотивите на решението е посочено, че чрез ИСУН 2020 е подадено искане за окончателно плащане по ДБФП, във връзка с което е издадено процесното решение. Чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕФСУ регламентира начина на извършване на междинни и окончателни плащания, а именно, че те се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи. В ал.2 на същия член се посочва, че чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от УО, а ал.3 указва, че УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо. Съгласно чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ извън случаите по ал. 1, РУО издава отказ за верификация на разходите, включени в искане за плащане, за които не е потвърдена допустимост. С оглед изложеното, в производството по верификация на разходите РУО е длъжен да провери всички разходи в подаденото искане за плащане като провери дали те отговарят на условията за допустимост, посочени в чл. 57, ал.1 от ЗУСЕФСУ. От разпоредителната част на оспореното решение е видно, че всяка една от точките е посочено приложимото основание по чл. 57, ал. 1 от закона, обосноваващо отказа за верификация на съответната сума.

В производството по издаване на акта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които са повлияли на материалната му законосъобразност. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че са нарушени основни принципи на административния процес, включително принципите на истинност и на служебно начало. Административният орган е събрал, установил и обсъдил всички относими към случая материали и факти, въз основа на което е формирал правните си изводи. Поради това не отговарят на действителността и са неоснователни възраженията на жалбоподателя, че оспорваният акт няма изложени мотиви, както изисква нормата на чл. 59, ал. 2 АПК. 2.

Предвид изложеното съдът приема, че от формална страна актът съдържа фактически и правни основания с оглед на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

По отношение прилагането на материалния закон:

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕФСУ /ред ДВ бр.39 от 27 май 2022, вр.§70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ/. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕФСУ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕФСУ. Според чл. 59, ал. 1 ЗУСЕФСУ конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за всяка оперативна програма по чл. 3, ал. 2 от закона се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Следователно разпоредбите, които регламентират условията за допустимост,

представляващи правно основание за верифициране или отказ от верифициране на разходи, се съдържат в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕФСУ.

Чл. 63, ал. 1 от закона предвижда, че Управляващият орган може да изисква допълнително представяне на документи във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и на разяснения от бенефициента, когато: 1. сума, включена в искането за плащане, не е дължима; 2. не са предоставени заверени фактури и/или счетоводни документи с еквивалентна доказателствена стойност, или други изискуеми документи, доказващи извършване на дейностите в съответствие с условията за допустимост по раздел I; 3. има съмнение за нередност, отнасяща се до съответните разходи; 4. представените документи за физическия и финансов напредък на проекта са некоректно попълнени или не съдържат цялата задължителна информация.

Освен тези основания за недопустим разход, т. е. за отказ от верификация, в чл. 64, ал. 1 ЗУСЕФСУ националният законодател е регламентирал още две основания за отказ да се верифицира даден разход: 1.) когато бенефициерът (по смисъла на член 2, точка 36 от Регламент № 1303/2013) не представи в срок документи или разяснения по чл. 63 ЗУСЕСИФ и 2.) когато е започнала процедура по администриране на нередност. Отказът на основание чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ не е отказ, защото разходът е недопустим на някое от основанията по чл. 57, 58 и 59 ЗУСЕФСУ, а защото, в първата хипотеза, не е доказано, че съответства на изискванията за допустим разход, т. е. не са налични изискуемите доказателства, въз основа на които органът може да направи обоснован извод за допустимостта или за недопустимостта им, и във втория случай – това е разход, при осъществяването на който вероятно е допуснато нарушение на приложимото право, поради което до установяването по надлежния начин на това обстоятелство той не трябва да бъде възстановяван.

Административният орган, при обективизиране на волята си да откаже верификация на разхода следва да подведе своите фактически установявания, изложени в оспорената част на административния акт, под хипотезата на някоя от горепосочените правни норми като изложи и съответните мотиви в какво точно се изразява твърдяната от него недопустимост на разхода. Тежестта да установи и да докаже, че извършените от ответника по касационната жалба разходи не са допустими е на УО. Той е длъжен също да даде мотивирано заключение по установените от него обстоятелства, по събраните доказателства и по избраната от него правна квалификация на установената недопустимост на разхода.

По т. 1 от решението е установено несъответствие с чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, което е обосновоало недопустимост на разходите на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ регламентира, че разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно условията, изчерпателно изброени в 7-те/седемте/ точки на тази алинея, като с цитираната в решението т. 2 се поставя условието, разходите да попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи, като съответно, чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕСИФ регламентира, че ръководителят на управляващия

орган на програмата, съответно на водещата програма, утвърждава за всяка процедура насоки и/или друг документ, определящи условията за кандидатстване и условията за изпълнение на одобрените проекти, като документите трябва да са съобразени и с изискванията на чл. 59, ал. 2 от с.з. Подробна регламентация на условията и реда за верифициране на разходите съществува и в Общите условия към АДПБФП. Съгласно чл. 82, ал. 1 от Общите условия, УО на ОПРР извършва проверка (верификация) на декларираните разходи в Искането за междинно и окончателно плащане, което включва документална проверка на разходи, на изпълнени дейности от проекта/бюджетната линия (финансовия план) и на процедури за възлагане на обществени поръчки, и по преценка проверка на място на изпълнението на дейността, като се проверява едновременно: т.1. съответствието на разхода с планираното в проекта/бюджетната линия (финансовия план); т.2. съответствието и коректността на отчетените разходооправдателни документи и съществуването на адекватна одитна следа; т.3 действителността на извършения разход; т.4. дали декларираната от бенефициента в искането за плащане дейност, за която той е платил разхода, е изпълнена качествено и в срок; т.5. дали възлагането на дейността, за която е платен разходът, е извършено в съответствие с правилата за възлагане на обществени поръчки и за определяне на изпълнител по реда на глава четвърта от ЗУСЕСИФ; т.6. дали са представени доказателства за реалното изпълнение на всяка дейност, за която е платен разходът; т.7. съответствието с правилата за държавна помощ и изискванията за устойчиво развитие, равни възможности и недискриминация; т.8. дали са спазени правилата за публичност. т. 9 дали се доказва физически напредък по проект, включително постигане на заложените резултати и индикатори; т.10 дали в резултат на констатирани пропуски и отправени препоръки към бенефициента са представени доказателства за тяхното изпълнение; т. 11 дали извършените доставки и услуги са в пълно съответствие с заложеното по ДБФП и договора с изпълнителя. Ал.3 на същия текст задължава управителния орган да верифицира (одобрява) и разплаща проверените разходи, само ако те отговарят на условията за допустимост, описани в, ал. 1 и Раздел XIII. Същото задължение е регламентирано и в чл. 84 от Общите условия, съгласно който, в случай, че се установи, че разходът не съответства на условията за допустимост по чл. 82, ал. 1 и, ал. 2 и Раздел XIII, УО на ОПРР не го одобрява (верифицира), като уведомява за това бенефициента и при необходимост назначава допълнителни проверки.

В случая именно в административния договор, в раздел 5 "Бюджет", бюджетен раздел VI "Недопустими разходи", 53.1 и 53.3 изрично е предвидено следното: 53.1 „Недопустим разход за обект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства в Централна градска част на [населено място], зона 2“ и б. р. 53.3. „Недопустим разход за ДДС за обектите "Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства в Централна градска част на [населено място], зона 2 и зона 4“. Ето защо правилно административният орган приема, че процесните разходи са погрешно са отчетени, като безвъзмездна финансова помощ в колона БФП, въпреки, че са недопустими за финансиране с БФП и е трябвало да бъдат отнесени в колона „Собствено финансиране“. Между страните е

налице действащ административен договор, в чийто условия за изпълнение изрично е предвидено определянето на тези разходи като недопустими. На практика, с издадения административен акт, административният орган се опитва да преодолее клаузите на сключения договор, което е недопустимо.

Следва да се посочи, че производството по определяне на финансова корекция е отделно от това по верификация, като последното е стъпка от процеса на одобряване и изплащане на БФП за реализирани разходи, докато финансовата корекция е относима към установено незаконосъобразно разходване на получени средства като БФП. На следващо място, без значение е, че разходите по междинния отчет за били одобрени, доколкото постановения в случая отказ касае разходи по финалния отчет, верификацията на които не е обусловена или зависима от одобряването на междинния отчет. Ирелевантно е също така за преценката за законосъобразността на отказа за верифициране по настоящото дело дали са изпълнени всички предвидени в проекта дейности, както и дали тези дейности са били предварително одобрени от РУО, след като са нарушени регламентираните в Условието за кандидатстване правила в разпределението на разходите, за които се ползва БФП. Изпълнението на проекта, както е предвиден и представен на органа, не е единственото условие за верификация на разходите, като горепосоченото условие за съотношение на разходите следва да бъде налице, както при одобряване на проекта, така и при неговото изпълнение и верифициране на разходите.

Предвид това и сумата в размер на 307 501,51 лв. по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-07 от 26.07.2022 г. с изпълнител „Парсек груп“ ЕООД, отчетена в описаното по-горе искане за междинно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ (ред. ДВ бр.39 от 27 Май 2022 г., приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ) условия, във връзка с чл. 26, ал. 1 и на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕФСУ (ред. ДВ бр.39 от 27 Май 2022 г., приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ) правилно не е верифицирана от органа.

Горното налага извод, че оспореното решение в тази му част е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

По т. 2 от решението е отказана е верификация на разходи в размер на 439 441,20 лв. по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-U-05 от 21.08.2018 г. с изпълнител „КОНКРЕДО“ ЕООД, на основание чл. 64, ал. 1 във връзка с чл. 63, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ.

Производството по верификация започва по инициатива на бенефициера и именно той е този, който трябва да представи релевантните доказателства на органа за преценка на допустимостта на разхода. Безспорно е, че за да извърши верификацията, органът трябва, както изрично го задължава чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ, да направи проверка за допустимостта на разходите. Съгласно чл. 64. ал. 1 от ЗУСЕФСУ в случай че бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане.

В процесния случай, видно от приложените по делото доказателства и от изложените в оспореното решение мотиви, органът е установил, че договор №

BG16RFOP001-1.001-0002-C01-U-05 от 21.08.2018 г. с изпълнител „КОНКРЕДО“ е бил прекратен и на предходен етап по договора е изплатена фактура за авансово плащане № [ЕГН] от 12.10.2018 г. в размер на 97 653,60 лв., включена в настоящото искане за междинно плащане. Извършеното авансово плащане не е приспаднато от отчетените фактури, както и не са представени документи в изпълнение на Закона за данъка върху добавената стойност и Правилникът по прилагането му, в хипотеза на прекратяване на договор с изпълнител и/или допълнителни документи обосноваващи възстановяване в пълен размер на изплатения аванс към изпълнителя. Предвид липсата на документална обосновааност и надлежно отразяване съгласно приложимото законодателство, разходът за авансово плащане към изпълнителя в настоящото искане за междинно плащане се явява недопустим за финансиране.

Основните възражения в жалбата на Столична община се свеждат до твърдения, че органът недопустимо е смесил процедурата по верификация на разходите и извършване на финансова корекция, също така затова, че липсват мотиви и е нарушена разпоредбата на чл. 35 от АПК по тази точка.

Представлявайки два същностно различни способа за гарантиране законосъобразното разходване на предоставените от фондовете на Европейския съюз под формата на безвъзмездна финансова помощ средства, производствата по верификация и по определяне на финансови корекции възникват при проявлението на различни предпоставки и имат различни правни последици. Всяка една от двете процедури приключва с издаването на съответните административни актове, при спазването на определени процесуалноправни и материалноправни разпоредби, като всеки един от постановените актове подлежи на самостоятелно оспорване. Взаимодействието между двете производства може да се прояви в два момента от развитието им. Първият от тях е при заявено от бенефициера искане за верификация, когато паралелно с него е образувано (но неприключило) производство по администриране на нередност. В този случай, по арг. от чл. 64, ал. 1 ЗУСЕФСУ, административният орган разполага с възможността да постанови отказ от верифициране на съответния разход. Настоящият случай, предмет на делото не попада в тази хипотеза.

Вторият момент, в който би могла да се открие взаимовръзка между двете производства, е предвидената в чл. 75, ал. 1, предложение второ ЗУСЕФСУ възможност за УО да извърши определената с отделен акт финансовата корекция, като я приспадне от заявените за верифициране средства. Според текста на чл. 75, ал. 1 изр. 1 ЗУСЕФСУ финансовата корекция се извършва от плащания по проекта, в които са включени засегнатите от нарушението разходи. Следователно размерът на финансовата корекция, определена (или предстояща за определяне) в тежест на бенефициера, би могъл да предопределя произнасянето на органа в производство по верификация, и при висящност на производството по администриране на нередността, и в хипотеза на приключило такова, какъвто е процесния случай.

Това произнасяне обаче се осъществява на различно правно основание и води до различни правни последици по отношение на бенефициера. Релевантният факт за основателността на всяко едно от двете възможни

действия на органа е етапът, на който се намира паралелно провеждащото се производство по реда на чл. 70 и сл. ЗУСЕФСУ. Без значение е и основателността на жалбите срещу тези решения, тъй като при евентуална отмяна след оспорването им по съдебен ред, претенцията за верификация на сумите може да бъде отново предявена (в тази насока е разпоредбата на чл. 64, ал. 1, предл. последно ЗУСЕФСУ) /Решение № 10342 от 04.07.2019 г. по адм. д. № 15083/2018 г., VII отд. на ВАС/.

Чрез извършването на финансови корекции се отменя предоставената по Глава трета ЗУСЕИФ финансова подкрепа със средства от ЕСИФ или се намалява размерът на изразходваните средства - допустими разходи по проект, с цел да се постигне или възстанови ситуацията, при която всички разходи, сертифицирани пред Европейската комисия (ЕК), са в съответствие с приложимото право на Европейския съюз (ЕС) и българското законодателство. Същността на финансовата корекция се изразява в отмяна на вече предоставена финансова помощ и води до намаляване размера на допустими разходи по определен проект. Това означава, че финансовата корекция води до ефективно намаляване на финансовата помощ, предоставена от ЕСИФ.

Неоснователни са и оплакванията на жалбоподателя, че акта не е мотивиран. В оспореното решение е посочено конкретно по кои бюджетни редове не е одобрено възстановяване на бенефициента на конкретните суми, по кои дейности, за какви цели по двата договора са извършени плащания от Столична община, посочена е и конкретно фактурата, издадена от съответно от изпълнителите.

Ръководителят на Управляващия орган при издаването на административния акт е съобразил и целта на закона - да се верифицират само посочените разходи. С оглед всичко изложено, оспореният акт е законосъобразен, а жалбата, се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноси, които съдът определя на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 36 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Столична община срещу Решение РД-02-36-1346 от 20.12.2023 г. за приключване на процедура по искане за плащане № 5 (междинно) по Административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДБФП) № BG16RFOP001-1.001-0002-C06, по проект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]“ със Столична община, издадено от А. Б. - заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г. (ОПРР 2014 – 2020).

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Министерство на регионалното развитие и благоустройството сумата от 200/двеста/ лева юрисконсултско

възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: